

Dette er nok ei fjær i jazzhatten til Hoff

Musikk

KJELL NORDENG

Musikkjournalist

Hoff ensemble

«Polarity»

MERK DEG undertittelen på Hoff's nye plate: «An acoustic project». «Polarity» byr på pianobasert jazz, og bortsett fra et fåtall understøttinger er syntehene borte. I materialet finnes mye nytt og noe gammelt, og helheten er ei sterk pianotrioplate. De andre musikerne er Audun Kleive (trommer) og Anders Jormin (bass).

MED DENNE trioen i sving er spillet selvsagt utsøkt. Rytmikken, følelsen og den indre bandkjemien er topp. Noe av æren for dybden og nerven tilfaller trommis Kleive. Musik-

ken utvikler seg dynamisk, og det går ikke så mange takter før de flotte soloinnslagene kommer. Hoff's improvisasjoner er som alltid smakfulle, oppfinnsomme og melodisk, og svenske Jormin er en ypperlig bassolist, enten han «fingerplukker» toner eller legger buen til. Prøv åpningen av «Beginning», eller soloen på «Innocence».

Mens de foreliggende trioversionene fremmer de allerede kjente låtenes iboende stemninger og melodiske kvaliteter, viser de ferske låtene komponist Hoff i god form. «Innocence», «Sacred» og «Pathway» representerer de vakkert lyriske balladene, og også i midt- og opptempolåtene, deriblant tittelkuttet, er låtskriverhåndverket utmerket.

ILØPET av plata er vi ofte innom betagende melankolske stemninger, mens en rask låt

som «Euphoria» driver av frisk, livskraftig energi. Ganske tøft, til tider. Ei variert plate, altså, og på den fine, salmeaktige «Home» kommer det klart frem at Hoff ikke bare er en europeisk, men også nordisk tonekunstner.

Og så kan man spørre seg om Bodø-pianisten har en egen stemme, eller om han «bare» er en av mange videreførere av tradisjonen fra Keith Jarrett. Hvor viktig er det, så lenge låtene sterke og spillingen er så flott som dette, og når jeg hører tonegangen og atmosfæren i et kutt som «Innocence», da tenker jeg i mitt Bodø-sinn: «E` ikke det der han Jan Gunnar Hoff?» Det er vel et tegn på noe?

OG TIL slutt: Lydbildet nyter godt av at innspillingen er gjort i et romslig kirkelokale, og ingen hadde vel produsert dette bedre enn Morten Lindberg.

